

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

A6-0485/2008

8.12.2008

RAPORT

referitor la politica comună în domeniul pescuitului (PCP) și la abordarea
ecosistemică în gestionarea pescuitului
(2008/2178(INI))

Comisia pentru pescuit

Raportor: Pedro Guerreiro

PR_INI

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	10
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	13

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitor la politica comună în domeniul pescuitului (PCP) și la abordarea ecosistemică în gestionarea pescuitului (2008/2178(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării din 10 decembrie 1982,
 - având în vedere Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului¹,
 - având în vedere Comunicarea Comisiei, intitulată: „Rolul politicii comune în domeniul pescuitului (PCP) în implementarea unei abordări ecosistemice în gestionarea resurselor marine” (COM(2008)0187),
 - având în vedere concluziile Consiliului pentru agricultură și pescuit din 29 și 30 septembrie 2008 privind comunicarea sus-menționată a Comisiei,
 - având în vedere articolul 45 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru pescuit (A6-0485/2008),
- A. întrucât, în orice zonă geografică, toate organismele vii (oamenii, plantele, animalele și micro-organismele), mediul lor fizic (cum ar fi solul, apa, aerul) și ciclurile naturale care le susțin sunt interconectate în totalitate;
- B. întrucât evoluțiile, interacțiunile și schimbările în cadrul acestor ecosisteme au efecte directe, adesea nedorite sau neprevăzute asupra altor elemente, atât din interiorul, cât și din afara sistemului și întrucât, în mod similar, evoluțiile din afara sistemului pot avea un impact imediat asupra sistemului;
- C. întrucât o abordare ecosistemică în domeniul pescuitului oferă în prezent cea mai bună bază pentru o sistem de gestionare și de luare de decizii care să ia în considerare toate părțile interesate și toate elementele vizate, doleanțele și nevoile acestora, precum și efectele viitoare asupra sistemului și interacțiunile din cadrul acestuia.
- D. întrucât pescuitul în apele zonei economice exclusive (ZEE) a fiecărui stat membru este important pentru suveranitatea și independența acestuia, în special din punct de vedere alimentar;
- E. întrucât cunoștințele noastre referitoare la oceane și la factorii care le influențează sunt încă limitate, dar totuși suficiente pentru a ști că multe stocuri de pește, atât comerciale, cât și necomerciale, sunt epuizate în UE și în alte părți și că, deși acest lucru se datorează

¹ JO L 358, 31.12.2002, p. 59.

mai multor factori, în majoritatea cazurilor cauza principală este pescuitul excesiv;

- F. întrucât cercetarea științifică privind sustenabilitatea resurselor piscicole presupune respingerea oricăror presupuneri fondate pe idei preconcepute și, prin urmare, propunerea privind o analiză ecosistemică a evaluării resurselor piscicole este în mod efectiv ecosistemică numai dacă se întemeiază pe date științifice validate;
- G. întrucât o astfel de abordare ecosistemică trebuie să fie dinamică și flexibilă în cadrul proceselor sale de informare și de luare de decizii, având în vedere necesitatea adaptării constante datorată apariției de noi cunoștințe științifice și noi interconexiuni;
- H. întrucât, conform Comunicării Comisiei COM(2008)0670, încălcările grave și îngrijorătoare ale normelor PCP rămân frecvente, în ciuda încercărilor de a reduce dimensiunea flotei comunitare;
- I. întrucât evaluarea resurselor piscicole ține seama de sustenabilitatea stocurilor și întrucât această evaluare este fundamentală pentru activitatea de pescuit, iar conservarea sustenabilității stocurilor intră în responsabilitatea statelor membre;
- J. întrucât obiectivul principal al politicii în domeniul pescuitului, acceptat de către toate statele participante la Reuniunea mondială la nivel înalt privind dezvoltarea durabilă, care a avut loc la Johannesburg în 2002, este acela de a obține capturi maxime sustenabile;
- K. întrucât scăderea semnificativă a veniturilor obținute din industria pescuitului este datorată epuizării multor stocuri de pește cu valoare comercială, ceea ce a dus la necesitatea restricțiilor impuse activităților de pescuit și stagnării/scăderii prețurilor obținute la prima vânzare, asociate cu o creștere exponențială a factorilor de producție (motorină și benzină), situație care este și mai gravă în țările în care aceste costuri sunt mai mari, având în vedere mai ales absența sau caracterul necorespunzător al măsurilor de sprijinire a sectorului, în comparație cu cele adoptate de alte țări;
- L. întrucât Comisia a propus lansarea unei dezbateri cu privire la o posibilă reformă a politicii comune în domeniul pescuitului (PCP),
 - 1. salută Comunicarea Comisiei menționată mai sus și subliniază că această inițiativă reprezintă o contribuție la garantarea exploatarea resurselor de pescuit în condiții sustenabile din punct de vedere social, economic și ecologic;
 - 2. subliniază necesitatea ca abordarea ecosistemică a gestionării pescuitului să ducă la un sistem de gestionare dinamic și flexibil, la învățare reciprocă și cercetare, pentru a încorpora alte variabile care pot apărea din factorii de influență neprevăzuți sau alte discipline științifice în viitor;
 - 3. în acest context, solicită Comisiei să includă în propunerea sa metode și instrumente care să permită schimbul reciproc de informații și date și un proces de învățare continuu pentru toate părțile implicate, permițând tuturor să dezvolte în continuare abordarea ecosistemică cu scopul de a semnală și dovedi avantajele pentru toți;
 - 4. subliniază faptul că pescuitul reprezintă o activitate fundamentală pentru garantarea

aprovizionării cu produse alimentare și pentru supraviețuirea oamenilor și consideră că acesta este obiectivul principal al oricărei politici în domeniul pescuitului;

5. atrage atenția asupra importanței primordiale a sectorului pescuitului, din punct de vedere economic, social și cultural, în unele comunități costiere din UE;
6. reamintește faptul că PCP ar trebui să promoveze modernizarea și dezvoltarea durabilă a industriei pescuitului, garantând viabilitatea socio-economică a acesteia și sustenabilitatea resurselor piscicole, precum și siguranța aprovizionării cu pește a populației și suveranitatea și securitatea alimentară, păstrarea locurilor de muncă și ameliorarea condițiilor de viață ale pescarilor;
7. consideră că fiecare politică în domeniul pescuitului ar trebui să țină seama de o multitudine de aspecte - de ordin social, ecologic și economic - care necesită o abordare integrată și echilibrată, incompatibilă cu o viziune care creează o ierarhie între aceste aspecte, pe baza unei definiții prealabile a priorităților;
8. subliniază faptul că, având în vedere propriile sale obiective, PCP nu ar trebui să fie subordonată altor politici comunitare care au fost definite de la adoptarea acesteia; consideră, dimpotrivă, că aceste politici mai recente ar trebui să mențină și să integreze obiectivele politicii în domeniul pescuitului;
9. subliniază faptul că dezvoltarea durabilă a unei anumite zone de coastă face necesară intensificarea interacțiunii dintre componenta sa ecologică, cea naturală și cea umană, precum și promovarea calității vieții comunităților sale de pescari; reafirmă faptul că o politică în domeniul pescuitului trebuie să pornească de la principiul interdependenței dintre bunăstarea comunităților de pescari și sustenabilitatea ecosistemelor din care acestea fac parte;
10. subliniază, în acest context, faptul că este necesară recunoașterea caracterului și a importanței specifice ale pescuitului de coastă la scară redusă și ale pescuitului artizanal;
11. subliniază, prin urmare, că încercarea de a satisface necesitățile alimentare ale fiecărui stat membru, protejarea viabilității industriei strategice a pescuitului și a comunităților de pescari, precum și sustenabilitatea ecosistemelor marine nu sunt obiective ireconciliabile;
12. consideră că, pentru a menține efectivele mondiale de pești, trebuie fixate limite superioare pentru numărul de zile în care pescarii pot rămâne pe mare;
13. atrage atenția asupra faptului că aplicarea unei abordări ecosistemice în gestionarea resurselor marine impune, în mod obligatoriu, o acțiune multidisciplinară și intersectorială care să înglobeze diferitele măsuri și politici care au un impact asupra ecosistemelor marine - depășind și avansând cu mult sfera politicilor adoptate în domeniul pescuitului - fără de care nu este posibil să se îndeplinească obiectivele acestei abordări;
14. reiterează necesitatea de a examina și de a adopta măsuri în legătură cu o multitudine de factori care au un impact profund asupra sustenabilității ecosistemelor marine și asupra stării resurselor piscicole și, în consecință, asupra activităților de pescuit, cum ar fi poluarea de coastă și din larg, efluenții industriali și dejecțiile agricole, alterarea cursului

râurilor, dragarea fundului mării, activitățile portuare, transportul și turismul maritim;

15. subliniază că există diferențe semnificative între diferitele zone marine și resursele de pești aferente și, de asemenea, între diferitele tipuri de flote și instrumente de pescuit utilizate și impactul acestora asupra ecosistemelor, ceea ce impune adoptarea de măsuri de management al pescuitului diversificate, specifice și adaptate la fiecare caz, măsuri precum modificări tehnice ale plaselor, închiderea anumitor zone de pescuit și reducerea efortului de pescuit;
16. subliniază necesitatea de a aplica mecanisme pentru acordarea de subvenții sau de compensații pescarilor afectați de repercusiunile economice și sociale ale planurilor multianuale de redresare sau gestionare, precum și măsuri de protejare a ecosistemelor;
17. subliniază că aplicarea, în mod necesar progresivă, a unei abordări globale, interdisciplinare și intersectoriale în gestionarea resurselor marine, impune o ameliorare și o aprofundare constantă a cunoștințelor științifice pentru a garanta adoptarea de măsuri bazate pe date științifice validate;
18. atrage atenția asupra faptului că sectorul pescuitului trebuie inclus de către Comisie într-un plan intersectorial efectiv de conservare a mediului marin, în conformitate cu dispozițiile Directivei cadru „Strategia pentru mediul marin”¹, pilonul în materie de mediu al noii Politici maritime europene;
19. subliniază faptul că cercetarea științifică în domeniul pescuitului este un instrument esențial pentru gestionarea pescuitului, fiind indispensabilă pentru identificarea factorilor care influențează dezvoltarea resurselor piscicole, prin realizarea unei evaluări cantitative și prin elaborarea unor modele care fac posibilă estimarea evoluției lor, dar și pentru ameliorarea echipamentului de pescuit, a navelor și a condițiilor de muncă și de siguranță ale pescarilor, venind în completarea cunoștințelor și a experienței acestora;
20. propune efectuarea unor studii științifice, care să aibă capacitatea de a identifica redistribuirea speciilor marine exploatate de activitățile de pescuit, în virtutea efectelor produse de schimbările recente ale parametrilor fizici și chimici ai apelor, ca urmare a schimbărilor climatice; consideră că studiile respective ar trebui să stea la baza reformulării unei serii de planuri de regenerare a stocurilor actualmente în vigoare, cum este cazul planului de regenerare pentru merluciu și crevete în largul Peninsulei Iberice;
21. atrage atenția asupra necesității de a dezvolta proiectele de cercetare în domeniul acvaculturii pentru a reproviziona stocurile speciilor celor mai amenințate;
22. consideră, în acest sens, că este necesar să se investească în formarea profesională a resurselor umane, să se furnizeze resurse financiare adecvate și să se promoveze cooperarea între diferitele instituții publice din statele membre;
23. subliniază faptul că cercetarea științifică ar trebui să țină cont de aspectele sociale,

¹ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”) (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).

economice și de mediu ale activității de pescuit; consideră că este esențial să se evalueze impactul diferitelor sisteme/instrumente de gestionare a activităților de pescuit asupra ocupării locurilor de muncă și asupra veniturilor în comunitățile de pescari;

24. evidențiază faptul că, pescuitul fiind o activitate care exploatează o resursă care se autoregenerează, prima și principala sarcină a gestionării pescuitului este controlul direct sau indirect al efortului de pescuit total, astfel încât să se realizeze obiectivul descris în cadrul summit-ului de la Johannesburg susmenționat;
25. îndeamnă Comisia să reexamineze sistemul actual de capturi totale admisibile (TAC) și de cote, ca instrument principal de gestionare a resurselor marine, și utilitatea sa, având în vedere actualele restricții privind pescuitul;
26. îndeamnă Comisia să examineze și să propună sisteme mai flexibile de control și de supraveghere a debarcării peștelui, a capturilor ilegale și a aruncării înapoi în mare a capturilor secundare;
27. consideră că măsurile sus-menționate sunt fundamentale pentru realizarea unei evaluări precise a stării resurselor halieutice de către organismele științifice competente;
28. recunoaște că instrumentele actuale de gestionare a pescuitului, bazate pe totalul admis de captură (TAC), au un impact direct asupra efortului de pescuit; subliniază totuși că gestionarea efortului de pescuit este necesară pentru a permite funcționarea mai eficace a acestei metode; îndeamnă Comisia să studieze diferitele instrumente de gestionare a resurselor de pescuit, garantând în același timp că instrumentele actuale nu sunt modificate până la apariția unei alternative care să garanteze o exploatare mai adecvată a resurselor halieutice;
29. subliniază că repartizarea TAC-urilor pe flote și instrumente de pescuit, respectând principiul stabilității relative, ține de competența exclusivă a fiecărui stat membru; consideră că repartizarea cotelor în fiecare stat membru ar trebui să țină cont de fiecare tip de instrument (traulă sau altele) și de capturile respective;
30. își exprimă profunda îngrijorare în legătură cu posibilitatea oricărei schimbări aduse PCP în sensul promovării concentrării activității de pescuit, în special în ceea ce privește dreptul de acces la resurse;
31. subliniază că reducerea și concentrarea cotelor la un număr restrâns de operatori nu înseamnă neapărat o reducere a efortului de pescuit, ci mai degrabă concentrarea exploatarea resurselor piscicole;
32. salută discriminarea pozitivă privind ajutorul pentru refacerea flotei în unele regiuni ultraperiferice ale UE și consideră fundamentală menținerea acestui ajutor după încheierea cadrului financiar 2007-2013, astfel încât să fie posibilă garantarea unor forme de pescuit durabile și ecologice chiar și după această perioadă;
33. consideră vital să se mențină derogarea privind accesul la zona aparținând apelor teritoriale la o distanță de cel puțin 19,5 km, ca o modalitate de a încuraja sustenabilitatea ecosistemelor litorale marine, activitățile de pescuit tradițional și supraviețuirea

comunităților de pescari; cere ca această derogare să capete un caracter permanent;

34. cere ca zonele economice exclusive din regiunile ultraperiferice să fie considerate „zone cu acces exclusiv” cu caracter permanent pentru a garanta sustenabilitatea ecosistemelor marine, a activității de pescuit și a comunităților locale de pescari;
35. consideră că măsurarea efortului de pescuit în mod uniform, fără a ține seama de diversitatea flotelor și a instrumentelor de pescuit, este insuficientă; consideră că pentru controlarea efortului de pescuit ar trebui să se țină seama de diferitele specii, diferitele instrumente de pescuit și de evaluarea impactului capturilor asupra efectivelor fiecărei specii;
36. consideră că accentul care se pune pe măsurarea efortului de pescuit pe modelul kw/zi nu este util decât în cazul pescuitului cu traul, nefiind indicat pentru alte instrumente;
37. consideră că pentru susținerea restricțiilor geografice (zone închise sau protejate, de genul zonelor marine protejate) este nevoie de o bază științifică multidisciplinară, în special în privința influenței diferitelor activități și factori care au un impact real asupra ecosistemelor și în privința avantajelor reale oferite prin crearea acestora, cu includerea unor studii specifice aprofundate privind impactul ecologic și socio-economic asupra comunităților de pescari;
38. constată că restricțiile referitoare la capacitatea de pescuit au fost realizate îndeosebi prin promovarea casării navelor, dar că nu au fost aplicate în mod uniform de către diferitele state membre; prin urmare, subliniază faptul că adaptarea diferitelor flote naționale la resursele piscicole trebuie să țină seama de reducerea efortului de pescuit deja realizată;
39. consideră că o politică care încurajează casarea neselectivă a navelor fără să țină seama de caracteristicile specifice ale flotelor, de resursele și nevoile sectorului piscicol asociate consumului din fiecare stat membru și de impactul socio-economic, este inadecvat și nejustificat;
40. consideră, prin urmare, că una din primele misiuni care trebuie îndeplinite în domeniul gestionării activității de pescuit este să se evalueze științific dacă există flote supradimensionate și resurse exploatate excesiv și care sunt acestea, astfel încât să se poate lua măsuri specifice în consecință;
41. constată că în conformitate cu abordarea precaută a gestionării zonelor piscicole astfel cum este definită în Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2371/2002 „absența unor informații științifice adecvate nu ar trebui să constituie un motiv de amânare sau abandonare a măsurilor de gestionare pentru conservarea speciilor țintă, a speciilor asociate sau dependente, precum și a speciilor ce nu sunt țintă, sau a mediului acestora”;
42. reafirmă importanța monitorizării gestionării pescuitului, care ține de competența statelor membre;
43. solicită sprijin pentru instalarea și modernizarea mijloacelor de supraveghere , monitorizare și control al zonelor economice exclusive ale statelor membre, luând în considerare lupta împotriva pescuitului ilegal, nedeclarat și nereglementat (IUU), creșterea

siguranței maritime și conservarea ecosistemelor marine;

44. consideră esențială aplicarea măsurilor deja adoptate împotriva pescuitului IUU și solicită statelor membre să consolideze mecanismele de control;
45. îndeamnă Comisia să propună măsuri prin care să pună produsele piscicole importate introduse pe piața internă sub incidența acelorași cerințe impuse produselor piscicole din diferitele state membre;
46. reiterează necesitatea de a perfecționa permanent instrumentele de pescuit pentru a ameliora selectivitatea acestora, un factor important de reducere a capturilor secundare și a impactului acestora asupra mediului; invită Comisia să elaboreze instrumente specifice de politică care să încurajeze pescarii să ia toate măsurile disponibile în vederea reducerii, în măsura posibilului, a capturilor secundare;
47. consideră că introducerea traulelor industriale a condus la o creștere a mortalității peștilor, ceea ce a impus necesitatea introducerii unor dispozitive separate de control pentru acest instrument, de exemplu prin menținerea restricțiilor impuse asupra zonelor de pescuit (proximitate sau distanță de coastă);
48. îndeamnă Comisia să promoveze practici de pescuit cu efecte mai propice asupra mediului prin utilizarea unor tehnici de pescuit mai selective, care să permită reducerea capturilor secundare și a consumului de combustibil pe parcursul perioadelor de pescuit;
49. invită Comisia să accelereze, cât mai mult posibil, procesul de certificare ecologică a peștilor, pentru a promova activitățile de pescuit mai curate și mai ecologice;
50. subliniază că implicarea sectorului pescuitului în elaborarea, aplicarea și evaluarea diferitelor măsuri din cadrul PCP este vitală pentru adoptarea unor măsuri mai adecvate și mai eficiente;
51. subliniază că consiliile consultative regionale pot juca un rol important în procesul decizional PCP, deoarece implică pescari și cercetători responsabili cu evaluarea resurselor piscicole; consideră că această operațiune ar trebui finanțată corespunzător;
52. subliniază că, în cadrul politicii regionale și de bună vecinătate, ar trebui intensificată cooperarea cu flotele din afara Comunității care exploatează stocuri comune, astfel încât să se asigure viabilitatea acestor stocuri;
53. insistă asupra necesității de sprijinire a grupurilor de pescari și a organizațiilor profesionale pregătite să partajeze responsabilitatea aplicării PCP (co-gestiune);
54. solicită o mai mare descentralizare a PCP care să permită o mai mare implicare a pescarilor, a organizațiilor lor reprezentative și a comunităților de pescari în PCP și în gestionarea pescuitului, asigurând în același timp respectarea în cadrul Comunității a unor standarde minime, consecvente și coerente;
55. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei și parlamentelor naționale.

EXPUNERE DE MOTIVE

Comunicarea Comisiei privind „Rolul politicii comune în domeniul pescuitului (PCP) în implementarea unei abordări ecosistemice în gestionarea resurselor marine” este una dintre inițiativele pe care Comisia le promovează cu scopul de a lansa o dezbatere privind o posibilă reformă a politicii comune în domeniul pescuitului până în 2012.

Referitor la setul de întrebări divers și complex din partea Comisiei, raportorul consideră importantă sublinierea anumitor elemente cheie.

Pescuitul este o activitate de bază pentru garantarea hranei și a supraviețuirii oamenilor, iar acesta este obiectivul primordial al oricărei politici în domeniul pescuitului. În acest context merită să subliniem importanța pescuitului în apele zonei economice exclusive a fiecărui stat membru pentru suveranitatea și independența acestuia, mai ales din punct de vedere alimentar.

O politică în domeniul pescuitului trebuie să acorde prioritate capturilor din resursele piscicole, fără să uite de activitățile anterioare și posterioare din lanțul de producție și de cercetarea științifică indispensabilă, în special evaluarea și estimarea capturilor și a biomasei provenite din resurse piscicole.

Cu alte cuvinte, o politică în domeniul pescuitului nu este și nu poate fi o politică pentru oceane sau pentru mediul marin. Politica marină trebuie să acorde prioritate mărilor la fel cum politica în domeniul pescuitului acordă prioritate pescuitului. În plus, întotdeauna trebuie luate în considerare rezultatele științifice și nu anumite presupuneri bazate pe idei preconcepute conform cărora pescuitul este cauza lipsei de sustenabilitate a sistemelor. Aceasta înseamnă că propunerea privind o analiză ecosistemică a evaluării resurselor piscicole va fi acceptată dacă este fondată pe date științifice validate privind durabilitatea stocurilor și dacă ia în considerare diverși factori externi pescuitului care exercită o influență asupra ecosistemului.

Trebuie să se sublinieze încă o dată faptul că PCP ar trebui să promoveze modernizarea și dezvoltarea durabilă a industriei pescuitului, garantând viabilitatea socio-economică a acesteia și durabilitatea resurselor piscicole, precum și siguranța aprovizionării cu pește a populației și suveranitatea și securitatea alimentară, păstrarea locurilor de muncă și ameliorarea condițiilor de viață ale pescarilor.

Trebuie de asemenea reținut faptul că scăderea semnificativă a veniturilor în industria pescuitului este cauzată de restricțiile impuse activităților de pescuit și de stagnare/scădere a prețurilor obținute la prima vânzare, asociate cu o creștere exponențială a costurilor de producție (motorină și benzină).

Politica în domeniul pescuitului presupune luarea în considerare a mai multor aspecte - de ordin social, ecologic și economic - care necesită o abordare integrată și echilibrată, incompatibilă cu o viziune impusă, în special prin definirea prealabilă a oricărei ierarhii a priorităților. Aceasta înseamnă că nu trebuie să se subordoneze altor politici comunitare, ci că, din contră, aceste alte politici trebuie să protejeze și să integreze obiectivele politicii în domeniul pescuitului.

O politică în domeniul pescuitului trebuie să plece de la ideea unei interdependențe între

bunăstarea comunităților de pescari și sustenabilitatea ecosistemelor, din care fac parte integrantă, în special prin recunoașterea caracteristicilor specifice și a importanței pescuitului de coastă la scară redusă și a pescuitului artizanal.

Aplicarea unei abordări ecosistemice în gestionarea resurselor marine presupune, în mod necesar, o acțiune multidisciplinară și intersectorială între diferitele măsuri și politici care au un impact asupra ecosistemelor marine - depășind și avansând dincolo de sfera politicilor adoptate în domeniul pescuitului - fără de care ar fi imposibilă îndeplinirea obiectivelor stabilite în cadrul acestei abordări.

De asemenea, trebuie admis faptul că există diferențe semnificative între diferitele zone maritime și resursele existente în fiecare dintre acestea, precum și între diferitele tipuri de flote și de echipamente folosite și între efectele acestora asupra ecosistemelor, ceea ce impune adoptarea unor măsuri de gestionare a pescuitului care să fie diversificate, specifice și adaptate fiecărui caz în parte, pescarii fiind compensați, atunci când este necesar, pentru urmările socio-economice ale acestor măsuri.

Dat fiind că pescuitul este o activitate care exploatează o resursă care se autoregenerează, prima și principala sarcină a gestionării pescuitului este controlul (direct sau indirect) asupra efortului de pescuit total, astfel încât să se garanteze un maximum de capturi sustenabile.

Instrumentele actuale de gestionare a pescuitului, bazate pe totalul admis de captură (TAC), au fost identificate până în prezent ca fiind cele mai bune mijloace de controlare a efortului total, în condițiile în care acestea au un impact direct asupra capturilor și un impact indirect asupra efortului de pescuit.

Repartizarea TAC-urilor pe flote și instrumente de pescuit, respectând principiul stabilității relative, ține de competența exclusivă a fiecărui stat membru.

Este vital ca statele membre să își exercite suveranitatea asupra teritoriului propriu, inclusiv asupra celor 12 mile de ape teritoriale – care pot fi extinse în funcție de caracteristicile lor geografice specifice - rezervând dreptul de acces flotelor lor naționale, fără să aducă vreun prejudiciu acordurilor semnate între state.

De asemenea, este esențial ca zonele economice exclusive din regiunile ultraperiferice să fie considerate în mod permanent „zone cu acces exclusiv” pentru a garanta sustenabilitatea ecosistemelor marine, a activității de pescuit și a comunităților locale afectate.

În acest context, există anumite rețineri cu privire la propunerile referitoare la accesul la resurse care vizează promovarea unui sistem de cote individuale transferabile, care ar avea consecințe în ceea ce privește concentrarea activităților de pescuit și concentrarea drepturilor de pescuit în mâinile unor entități.

În ceea ce privește efortul de pescuit, trebuie subliniat că acesta nu ar trebui măsurat într-o manieră uniformă, ci că ar trebui să se țină seama de diversitatea flotelor, a echipamentelor și a metodelor de pescuit utilizate, precum și de diversitatea speciilor.

Este important să se sublinieze că pentru sprijinirea restricțiilor geografice (zone închise sau protejate cum ar fi zonele marine protejate) este nevoie de o bază științifică multidisciplinară.

De asemenea, ar trebui menționat că o politică care încurajează casarea neselectivă a navelor fără să țină seama de caracteristicile specifice ale flotelor, de resursele și nevoile sectorului piscicol asociate consumului din fiecare stat membru și de impactul socio-economic, este inadecvată și nejustificată. Este prin urmare necesar să se facă estimări științifice prin care să

se determine dacă există flote prea mari și care ar fi acestea, precum și care resurse sunt supraexploatare.

În cele din urmă, se subliniază din nou că este esențial ca industria pescuitului să fie implicată în procesul de elaborare, implementare și evaluare a diverselor măsuri instituite în cadrul PCP.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	2.12.2008
Rezultatul votului final	+: 17 -: 3 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	Stavros Arnautakis, Elspeth Attwooll, Niels Busk, Luis Manuel Capoulas Santos, David Casa, Emanuel Jardim Fernandes, Carmen Fraga Estévez, Ioannis Gklavakis, Pedro Guerreiro, Ian Hudghton, Heinz Kindermann, Willy Meyer Pleite, Rosa Miguélez Ramos, Philippe Morillon, Seán Ó Neachtain, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre
Membri supleanți prezenți la votul final	Raül Romeva i Rueda, Thomas Wise